

Почетком новембра месеца текуће 2010. г. америчка администрација је коначно након читавих 15 година политике храњења албанског сецесионизма на Косову и Метохији отворила своје праве карте из којих се јасно види који су били прави и једини циљеви Пентагона и Беле куће у колевци Српства. Да се потсетимо да је управо америчка администрација била та која је средином 1995. г. основала и након тога латентно наоружавала тзв. „Ослободилачку војску Косова“ – класичну терористичку организацију типа Хамас или Хезболах, а која се од почетка свог терористичког деловања јавно залагала за отцепљење Косова и Метохије од остатака Србије и креирање Велике Албаније по политичким плановима Прве Призренске лиге из 1878. г. као и свих осталих албанских лига након Берлинског конгреса. Тако смо коначно након читавих 15 година чули јасно и гласно од стране оперативног миљеника Вашингтона за косовско питање – пензионисаног генерала америчке војске Виљема Вокера, бившег шефа тзв. Верификационе мисије ОЕБС-а за Косово и Метохију из 1998. г./1999. г., да подржава иницијативу за уједињење Косова са Албанијом.

Наравно, није тешко закључити а ни видети да се иза оваквих „приватних“ изјава Вокера у ствари крију званични ставови Вашингтона. Вокер је и изабран да отпочне дипломатску пропаганду и борбу за легализацију стварања Велике Албаније управо стога што је и одрадио највећи део посла за америчку администрацију почетком 1999. г. припремивши терен за војну агресију НАТО пакта на СРЈ изфабриковавши мит о „масакру“ у селу Рачак. Не би нас зачуло да се ускоро Бела кућа поново пропагандно позове на овај случај ради верификације проглашења нове Велике Албаније у Тирани на основу Тачијеве филозофије да онај ко је направио Сребреницу нема више моралног права на Косово а након Рачка политичка судбина Косова се налази искључиво у албанским рукама. Стога, није на одмет да се потсетимо на Вокеров Глајвиц.

Такозвани „масакр у Рачку“ из јануара 1999. г. је био кључни догађај у рату Београда против великоалбанских терориста који је намерно исконструисан од стране НАТО пакта како би се дао морални алиби западној алијанси и Пентагону да коначно и војно окупирају Косово и Метохију. Послужио је НАТО-Бриселу, Белој кући и Пентагону као *corpus delicti* на основу кога се може приступити спровођењу наредне фазе плана откинућа КосМета од Србије након што је НАТО-овска УЧК/ОВК свој посао одрадила колико је могла и морала од године 1995. када су је Пентагон и ЦИА и основали и сукцесивно наоружавали. Западној алијанси је овај исконструисани „масакр цивила“ у

селу Рачку одиграо смишљену и добро испланирану улогу случаја Глајвиц из 1939. г. а који је послужио Хитлеру као *corpus delicti* наводне пољске агресивне политике према Немачкој на основу кога је аустријски каплар имао формално морално одрешене руке за инвазију Пољске.

Западној алијанси је овај исконструисани „масакр цивила“ у селу Рачку одиграо смишљену и добро испланирану улогу случаја Глајвиц из 1939. г. а који је послужио Хитлеру као *corpus delicti* наводне пољске агресивне политике према Немачкој на основу кога је аустријски каплар имао формално морално одрешене руке за инвазију Пољске.

Село Рачак се налази недалеко од Штимља на југу КосМета и у току антитерористичко-сепаратистичке борбе легалног и легитимног државног апарата Србије против шиптарских УЧК бојовника остало је маркантно по томе што је управо у овом селу направљена једна од најјачих терористичких база на читавом КосМету и то стога јер се село налази на ниским падинама Црнољевске планине али на довољној висини да се са овог локалитета могу лако контролисати путни правци према Црнољевској клисури, Приштини и Урошевцу. Такође, иза села се налази висораван покривена шумом кроз коју воде путићи према Ђаф Дуљу, Клечки и Малишеву. Албански терористи су тако из ове добро снабдевене, организоване и утврђене базе могли несметано да читавих годину дана врше нападе по герилском принципу „пуцај па бежи“ на полицију и војску државе против које се боре али су исто тако ову базу користили и за киднаповање околних цивила како Срба тако и не-Срба. Колико је цивила отетих од стране УЧК из базе у Рачку завршило у „Жутој кући“ на „вади-бубрег“ операционом столу до сада није утврђено. Да је село Рачак било терористичко упориште претворено у војни објекат говори и чињеница да у селу није било жена, деце и старца, тј. свих оних који су неспособни да носе оружје. Дакле, у овој бази су остали након евакуације војно-неспособног становништва искључиво пунолетни и војно-способни мушкарци. Иначе, село је пре оружаног конфликта на КосМету бројало око 2000 житеља.

Држава Србија је тек у првој половини јануара месеца 1999. г. решила да коначно ликвидира ову терористичку базу а тај оперативни задатак је поверен републичкој полицији из оближњих Штимља и Урошевца појачаној специјалцима из Београда. Дакле, одлучено је да се у обрачун са одлично наоружаним, снабденим и утврђеним терористичким формацијама иде са пешадијским полицијским одредима по систему „нож на нож“ и са нешто артиљерије. Међутим, како то раде нешто цивилизованије и искусније нације и државе у сличним околностима антитерористичке борбе можемо да видимо а и научимо на примеру израелске државе и државно-безбедносних органа који би у оваквом случају борбе против Хезболаха или Хамаса засигурно употребиле своје ваздушне снаге које би за неколико минута ефикасно и трајно решиле проблем

терориста. У сваком случају, стручни органи државне безбедности Републике Србије су се одлучили на пешадијски напад на терористичку базу високо у брдима и коначно након неколико сати борбе успели да је пацификују уз нешто погинулих албанских герилаца обзиром да се њихов највећи број повукао у брда изнад села или разбежао по околини.

Након тога на сцену међународних медија ступа нови Глајвиц као увертира за војну акцију НАТО пакта против Савезне Републике Југославије. На овом случају претварања Рачка у Глајвиц могао би и шеф Хитлерове пропаганде – др. Јозеф Гебелс да позавиди. Наиме, шта се то стварно догодило у селу Рачку 15. јануара 1999. г. након интервенције полицијских снага легалне и легитимне државе Србије против албанских сецесионистичких терориста? Као први корак, пензионисани генерал војске САД – Виљем Вокер у својству главног инспектора званичне Верификационе мисије ОЕБС-а (Организације за европску безбедност и сарадњу – the OSCE) на КосМету долази 16. јануара изјутра са албанским водичима први након наводног масакра на лице места да се увери шта се то догодило у Рачку. Овде се, иначе, може поставити круцијално питање техничког карактера шта један држављанин САД-а, и то бивши професионални војник, ради на челу европске цивилне мисије за безбедност и сарадњу на територији Европе, тј. Републике Србије?

У тражењу одговора на ово питање долазимо до чињеничног стања да је ОЕБС у ствари не само европска организација (мада би по самом свом називу то једино и требала искључиво и да буде) већ еуро-азијско-северноамеричка обзиром да су њени партнери-чланице поред чланица из Европе и земље из Централне Азије као и Канада и САД са простора Северне Америке. Све скупа њих 56 чланица. Дакле, продужена експозитура НАТО пакта на северној хемисфери земљине кугле. Можда баш из овог разлога Белорусија и није члан ове организације мада јој по географским параметрима место баш тамо и припада за разлику од нпр. Канаде и САД-а.

Након приспећа на лице места „масакра“ и увиђаја догађаја пензионисани амерички

генерал је својим личним специјалним мобилним телефоном известио о резултатима своје „стручне“ обсервације догађаја америчког председника Била Клинтона, главног тужиоца УН Трибунала за бившу Југославију у Хагу и наравно, обавезно, Команду НАТО снага у Бриселу. Вокеров закључак након кратког временског увиђаја „случаја у Рачку“ је био да су полицијске снаге Републике Србије починиле велико криминално дело над недужним и мирним албанским цивилима-сељацима над којима су се српски полицајци физички иживљавали (није прецизирано да ли пре или након физлика) вадећи им очи, откидајући им главе, итд. Дакле, систем „Јасеновац и Градишка Стара то је кућа Максових месара“ с тим што су улогу крвника у Рачку према Вокеровим плановима на себе преузели редарственици Републике Србије у функцији психопатолошко болесних припадника Павелићевих усташких „србосек“ постројби.

Истога дана када и Вокер на место догађаја у Рачку покушала је да стигне и истражна судијница Даница Маринковић – званични представник по истражно-судској хијерархијској дужности Републике Србије, дакле државе на чијој се територији и догодио наводни масакр њених сопствених грађана. По логици ствари прво је требало да стигне баш госпођа Маринковић па тек онда неки Вокер – представник тамо неке међународне организације али на брдовитом Балкану возни ред никада није функционисао по светском реду возње. Међутим, оно што се догодило након покушаја званичног органа државе Србије да приступи месту догађаја ради званичног државног увиђаја засигурно спада у анале повести међународног тероризма: истражни судија државе на којој се наводни криминални акт над цивилима етномањине догодио није могао ни да приђе месту догађаја, а камо ли да започне сам увиђај, услед снажне пушчане ватре житеља села Рачка који су на тај начин онемогућили званични истражно-судски увиђај Републике Србије!

Сам Виљем Вокер није ни прстом мрднуо да омогући овај увиђај а до дана данашњег није никада званично објашњено зашто житељи села Рачка нису пуцали на Виљема Вокера док је увиђао ситуацију у јарузи испод села али јесу и то жестоко на сам покушај истражног судије државе Републике Србије да уради то исто. Дакле, аутентични увиђај у „случају Рачак“ је обављен од стране америчког пензионисаног генерала али не и од стране званичног државног службеника државе на чијој се територији масакр и догодио. Тај државни службеник јесте обавио увиђај али са 24 часа закашњења обзиром да је судијници Маринковић тек сутрадан дозвољено да посети место догађаја. Временски период сасвим довољан да се место наводног злочина упакује и препакује за светске мас-медије.

Истога дана када и Вокер на место догађаја у Рачку покушала је да стигне и истражна судијница Даница Маринковић – званични представник по истражно-судској

хијерархијској дужности Републике Србије, дакле државе на чијој се територији и догодио наводни масакр њених сопствених грађана.

У сваком случају, Американац је имао читав дан предности у односу на државу Србију што се тиче информисања „светске“ јавности шта се то догодило у Рачку што је овај пензионисани генерал и максимално искористио у смеру у којем је то и хтео. Био је не само први већ и једини од званичника који је непосредно након догађаја био на лицу места па се логички наметао и закључак за гледаоце BBC-а, CNN-а, DW...да је његов исказ и најобјективнији. Користећи предности „прве посете места злочина након злочина“ Вокер је на лицу места тог 16. јануара одржао и отворену конференцију за (западну) штампу рекавши јасно и гласно у својству некаквог вишедеценијског криминалошког „стручњака“ за врсте и начине упуцавања из ватреног оружја да је овај „злочин над албанским цивилима“ почињен од стране српске (тј. граматички тачније речено србијанске) полиције која је не само упуцала већ након физичке ликвидације и измасакрирала четрдесет (40) житеља села Рачка. Вокер овом приликом није пропустио да напомене да је овај случај „незапамћен злочин“ који се „коси са правилима ратовања“.

Остало је ипак са његове стране неразјашњено колико је овај злочин незапамћенији у односу на злочине америчке војске у којој је он био активни генерал у Кореји или Вијетнаму (о Ираку и Авганистану да и не спомињемо). Не верујемо да академски образовани генерал америчке војске није упознат са употребом напал бомби за спржавање читавих села у Вијетнаму или сечење уха силоване Вијетнамке од стране његових солдата као доказ да је након ове (не)работе и физички ликвидирана што је засигурно одступање од правила ратовања по многим међународним конвенцијама.

Неоспорно је да су страни новинари који су се затекли заједно са Вокером на месту догађаја тог 16. јануара преносили дословце и буквално све „експертске“ тврдње овог генерала утркујући се ко ће више оцрнити не само српске полицајце већ и српску нацију у целини поистовећујући је са „зверима“ које растржу невин и незаштићен албански народ. Сутрадан, 17. јануара је у елитном приштинском хотелу „Гранд“ одржана и званична међународна конференција за штампу коју је сазвао и којој је председавао сам Вокер очито са циљем да је претвори у јавну трибину међународне србофобије након које би „међународна заједница“ имала опипљив мотив да спроведе у дело Пентагонов план отцепљења КосМета од Србије стављањем ове јужне српске покрајине под окупационо-колонијални протекторат НАТО пакта.

Анализа Вокерових изјава на овој хотелској конференцији за штампу као и критички осврт на читав случај заслужују посебну пажњу јер се преко њих долази до закључка да

је „случај Рачак“ био унапред испланиран и режиран по узору на Хитлеров Глајвиц из августа 1939. г. или Клинтон-Изетбеговићеву Сребреницу из јула 1995. г.:

Вокер је обавестио свет да су српске снаге измасакрирале 45 албанских мештана села Рачак међу којима и једну Албанку и једног дванаестогодишњег дечака Албанца. Уколико упоредимо његову првобитну изјаву од само једног дана раније коју је дао са лица места као први „међународни посматрач“ након масакра долазимо до закључка да се број убијених Албанаца за само 24 часа изнебуха повећао за читавих пет лешева. Дан раније Вокер такође није спомињао никакву убијену женску особу а камоли дете али сада тврди да су и те две жртве међу аутентичним жртвама од 15. јануара. Да су стварно и леш жене и леш детета постојали 15./16. јануара Вокер би их вероватно држао у рукама испред међународних фотоапарата и камера а ова фотографија и видео-клип се не би скидали неколико наредних дана ако не и седмица са свих мас-медија Новог светског поретка. Међутим, као што је већ споменуто, међународним новинарима је омогућено да фотографишу 16. јануара место догађаја али баш нико није усликао леш нити Албанке нити албанског дечака а сви лешеве (њих 40 према првобитној Вокеровој изјави) су лежали један поред другог на једном месту у једној јарузи у којој је према самим Вокеровим речима извршена егзекуција стрељањем.

Према саопштењу пензионисаног „експерта“ америчке војске српска полиција је стрељала на једном месту недужне и незаштићене албанске мештане села Рачка тог 15. јануара и оставила их на лицу места онако на гомили лепо спаковане као “Eva” сардине у конзерви (фалиле су поред лешева још само визит карте и копије радних књижица егзекутора уз примерак књиге „Велика Србија“ Владимира Ђоровића са посветом Слободана Милошевића).

Према саопштењу пензионисаног „експерта“ америчке војске српска полиција је стрељала на једном месту недужне и незаштићене албанске мештане села Рачка тог 15. јануара и оставила их на лицу места онако на гомили лепо спаковане као “Eva” сардине у конзерви (фалиле су поред лешева још само визит карте и копије радних књижица егзекутора уз примерак књиге „Велика Србија“ Владимира Ђоровића са посветом Слободана Милошевића) из једног разлога – нису имали могућности да уклоне лешеве услед јаке албанске паљбе из самог села Рачка. Дакле, логично је закључити да су из неког необјашњивог разлога Албанци из Рачка дозволили српској полицији да стреља мештане села јер у тренутку егзекуције нису отварају паљбу на полицију али јесу након стрељања па полиција није успела да изврши асанацију терена. Ти исти Албанци дан касније такође нису пуцали из тог истог села на Вокерову екипу која је дошла да изврши увиђај али јесу отворили жестоку паљбу истог тог дана на возило државног тужиоца Републике Србије па се из тог разлога тог истог дана увиђај није могао обавити од

стране органа државе Србије али јесте од стране америчког држављанина.

Кључна чињеница у читавој овој причи управо и јесте директно самопризнање Виљема Вокера да су тог 15. јануара 1999. г. (као и након тога) у селу Рачку били наоружани Албанци који су пуцали и на које се пуцало од стране органа јавног реда државе Србије. У свим тзв. „нормалним“ државама на свету наоружани цивили који отварају ватру на легитимне органе јавног реда се називају терористима и криминалним бандитима и као такви и третирају али једино на КосМету их западни миротворци називају активистима за људска права. У сваком случају, сам Вокер је нехотице и несвесно признао да се српска полиција у ствари на КосМету борила управо против наоружаних терориста и криминалаца. Наиме, сам Вокер је самога себе притерао уза зид лажи желећи да нађе рационално оправдање за наводну чињеницу да су српски полицајци оставили лешеве на месту егзекуције док су у Сребреници само четири године раније њихове етничке колеге наводно уклониле највећи број муслиманских лешева који се и дан данас траже широм Босне и Херцеговине али и Србије. Дакле, могло би да се закључи да су Босански Срби образованији и умнији од србијанских Срба у шта би мало ко на западу поверовао па је стога Вокер закрпио читаву ствар са епизодом отварања ватре из Рачка (али само) након егзекуције па наводно стога српска полиција није могла да примени праксу из Сребренице. Можда је Вокер по његовом мишљењу и успео овом хипотезом да закрпи рупу звану Рачак али је зато отворио вентил истине по питању читавог КосМета јер је сада постало јасно да се полиција бори већ неколико година против организованог тероризма а не ненаоружаних и незаштићених цивила. У самом селу Рачак су пронађене велике количине разорног наоружања исто као и неколико месеци раније у селу Клечки где је постојао и крематоријум за Србе поред добро утврђених система ровова и бункера.

Неколицина новинара је још првог дана након увиђаја констатовала да су лешеве померани и да на телима убијених Шиптара нема физичких повреда онакве природе о којима је говорио сам Вокер. Примећен је и још један занимљив детаљ: на неким лешевима су још увек стајале на главама националне албанске беле капе („кече“) иако је познато да су оне скројене тако да спадају са глава носиоца и при најмањем његовом нагињагу главе на било коју страну.

Чињеница остаје да је ток борбе српских специјалних полицијских снага са терористима у Рачку тог 15. јануара пратила и ТВ екипа агенције „Асошијетед Прес“ као и један новинар француског дневног листа „Ле Фигаро“. Према њиховим извештајима, након вишечасовне борбе између српске полиције и албанског УЧК на бојном пољу је остало 15 припадника ових последњих у шта су се уверили и припадници ОЕБС-а који су још истог дана посетили Рачак (дакле пре Вокера). Овом приликом су поред убијених припадника УЧК пронашли и два рањена сељана. Сутрадан 16. јануара након повлачења полиције

Рачак је поново заузет од стране УЧК чији су припадници и довели Вокера у јаругу где је затекао по сопственим речима 40 лешева а не 45 или 15. Вокерова прича се углавном заснива на тврђењима мештана села Рачак да су наводно српски полицајци 15. јануара ишли од куће до куће и хапсили мештане које су касније истог дана стрељали. Међутим, ова верзија апсолутно одудара од извештаја репортера листа „Ле Фигаро“ Рене Жирара као и чланова ТВ екипе „Асошијетед Прес“-а који су директно пратили борбе у селу Рачак 15. јануара. Сам лист „Ле Фигаро“ је објавио сведочење свог сопственог ратног репортера Рене Жирара у броју од 20. јануара 1999. г. у коме се каже да „полиција Србије није морала ништа да крије јер је око пола девет позвала ТВ екипу да сними операцију. Обавештен је и ОЕБС а послата су и два возила са америчким дипломатским ознакама“. Дакле, српска држава је обезбедила директан ТВ пренос акције широм света са одржавањем стручног часа борбе против терористичких банди која се касније може изучавати на полицијским академијама. Слично је било и фебруара 1998. г. са акцијом против Јашари клана у Преказу.

Виљем Вокер није до дана данашњег никада ни покушао да одговори на питање француских новинара у хотелу „Гранд“ где се налазе чауре од испалених метака из пушака стрељачког строја српске полиције? Невероватно је али истинито да никада није пронађена ни једна једина чаура метка којим су наводно стрељани шиптарски цивили из Рачка.

У истом наведеном броју „Ле Фигаро“-а лист наводи да и „Монд“ и „Гардијан“ сумњају у веродостојност Вокерових тврдњи уз навођење изјава групе посматрача ОЕБС-а који су први дошли у село још тог истог дана када су вођене борбе а који нису видели никакве трагове или индиције о покољу мештана од стране српске полиције. Очито је да су припадници УЧК који су се у село вратили наредног дана своје погинуле од претходног дана спаковали у оближњој сеоској јаруги и довели Вокера да обави свој део посла. Ког посла може се прочитати у „Њујорк Тајмсу“ од 19. јануара 1999. г. где се наводи да је министарка спољних послова САД-а Медлин Олбрајт на сам дан борби у Рачку имала састанак са својим блиским сарадницима за спољну политику Вашингтона на коме их је упозорила да споразум Слободана Милошевића са Ричардом Холбруком као специјалним изаслаником за Балкан америчког председника од 13. октобра претходне године о увођењу мисије ОЕБС-а на КосМет у својству посматрача може да „сваког дана буде прекршен“. Тај дан „а ла Маркале и улица Васе Мискина“ је био баш тог дана када је састанак и одржан.

Виљем Вокер није до дана данашњег никада ни покушао да одговори на питање француских новинара у хотелу „Гранд“ где се налазе чауре од испалених метака из пушака стрељачког строја српске полиције? Невероватно је али истинито да никада није

пронађена ни једна једина чаура метка којим су наводно стрељани шиптарски цивили из Рачка. Уколико су све чауре пре напуштања места злочина педантно покупљене од стране егзекутора опет се постављају два питања: како то да су српски полицајци имали времена да покупе све чауре али не и да склоне саме лешеве, и како то да су успели да покупе ама баш све чауре тако да ни једна једина није остала у јарузи (*Homo Balcanicus* је иначе у европским оквирима познат по својој алкавости за разлику од немачке педантерије).

Вокер је покушавао да убеди међународну јавност да је масакр извршен над недужним цивилима који су мирно испијали своје јутарње кафе на терасама својих кућа или у њиховим двориштима. КосМет је вероватно једино место на кугли земаљској на коме се кафе испијају на отвореном при температури испод нуле (15. јануар). Или су Албанци посебно генетички обдарена нација отпорна на минус температуре.

Шеф ОЕБС-а, Кнут Волебек, је на истој тој конференцији за штампу у Приштини унапред оптужио српску страну за злочин у Рачку тврдећи да је „потврђено“ да је дотични масакр направила српска специјална полиција. Ко је „потврдио“ од стране правих и релевантних стручњака ко је, када и како починио овај наводни злочин није објашњено од стране Волебека који је ово тврђење изнео у светску јавност пре увиђаја првих до тада професионалних стручњака који су дошли на лице места да изврше увиђај а то су били фински и српски патолози.

Ова измиксована екипа финско-српских патолога је на основу свог заједничког првог и једино аутентичног извештаја уочила да су многи од усмрћених Албанаца пронађених у јарузи имали на ногама војничке чизме или трагове од ношења истих, истоветан доњи веш, ознаке УЧК/ОВК, на појединим лешевима су се налазили војнички каишеви и ременици за муницију, блузе војничких боја и дезена, док је у џеповима код извесног броја лешева установљена одређена количина бојеве муниције. Дакле, нити се радило о цивилима нити о недужним грађанима али оно што је најбитније, организаторима ове подметачине није чак ни стало да бар колико-толико уклоне очигледне доказе преваре обзиром да су били самоуверени да њихова прича једноставно мора да прође онако како је они буду испричали.

Најбитнија ставка овог аутентичног патолошког извештаја је била та да су ране из ватреног оружја на телима убијених причињене са већег одстојања од одстојања које се обично користи за егзекуцију стрељањем. Дакле, масакра није било јер су убијени усмрћени у борби на даљину приликом размене ватре.

Преко Рачка до Велике Албаније

Пише: Владислав Б. Сотировић
четвртак, 25 новембар 2010 15:51

Иако су први и једино аутентичан извештај финско-српских патолога потписали сви са обе стране, шефица групе финских патолога, Ранта, мења исказ финског дела ове билатералне екипе патолога и то вероватно под нечијим директним притиском. Овај нови и драстично измењени исказ се у потпуности уклапао у званичну Вокерову причу о Рачку.

Да је Албанцима био потребан међународни политички маркетинг случаја Рачак говори и чињеница да је сахрана погинулих организована дуго након самог догађаја од 15. јануара како би се у међувремену погреб могао претворити у политички митинг и промоцију ОВК. Стога је сама сахрана најпре личила на свеопшти косметско-албански политички митинг на коме се ОВК јавно и без скрупула величала са сандуцима покојника покривеним званичним заставама државе Албаније (у многим цивилизованијим државама на свету и у Европи за истицање заставе друге државе на јавном месту државе пребивалишта се добија затворска и новчана казна са могућношћу губљења држављанства земље пребивалишта). На погребу је иначе свирана и певана државна химна суседне Републике Албаније.

Приликом погребна настрадалих у Рачку припадници ОВК су одржали јавне говоре у славу убијених као истакнутих и заслужних бораца ове класичне терористичке паравојне формације али и као верне следбенике идеологије стварања Велике Албаније и тако још једном потврдили исправну политику државног руководства Републике Србије у борби против великоалбанског тероризма на својој сопственој државној територији. Симптоматично је да на ове великоалбанско-шовинистичке ОВК говоре није реаговао Виљем Вокер који је и сам овом приликом одржао прикладан говор који се апсолутно

уклапао у сецесионистички рам организације ове политичке сахране. Чак шта више, у последњих десет година Вокер је веома виђени и драги гост мештана села Рачка који своје место пребивалишта данас и називају „Вокеровим селом“ а брдо изнад села „Вокеровим брдом“. Даљи коментар није ни потребан.

На крају овог текста да се осврнемо и на питање како се у принципу цивилизованије нације у свету боре против домаћег тероризма који има инострану позадину помоћи. Дана 31. маја текуће 2010. г. командоси регуларне армије државе Израел су извршили у међународним водама (дакле не у територијалним водама државе Израел) десант на конвој бродова „међународне помоћи“ Палестинцима у Гази под изговором да се у конвоју од неколико бродова који су пловили под заставом државе Турске шверцује оружје за палестинске терористе типа Хамас и Хезболах. Том приликом је израелска армија отворила ватру и усмртила десетак особа затечених на бродовима а 30 ранила и то зато, како је Јерусалим информисао светску јавност, јер су израелски војници при претресу конвоја нападнути ножевима и палицама (дакле не ватреним оружјем). У „случају Рачак“ је засигурно доказано да су албански терористи пуцали из ватреног оружја на полицију државе Србије исто као и на државног тужиоца те државе који је дошао на званични увиђај дан касније. Међутим, док је израелској армији у трагању за ватреним оружјем кога нису ни нашли јер га није ни било у конвоју бродова за Газу било довољно да отворе ватру на „хуманитарце“ то што су наводно нападнути „ножевима и палицама“, државној полицији Републике Србије се од стране тих истих „хуманитараца“ ускраћује право да узврати ватром на отворену ватру из дугих цеви и то на својој сопственој државној територији.